17 Ιουλίου 2014

Τι είναι εξομολόγηση και τι δεν είναι

/ Γενικά Θέματα

Αν η μετάνοια είναι το πρώτο μέρος του μυστηρίου, το δεύτερο είναι η εξομολόγηση. Δηλαδή, η ενώπιον του πνευματικού ομολογία των αμαρτιών μας.

Πολλοί, νομίζουμε ότι η εξομολόγηση είναι μία φιλική συζήτηση, ή μία τυπική εξαγόρευση κάποιων αμαρτιών. Αυτό όμως ποιά σχέση έχει με το μυστήριο της μετάνοιας;

Αν εξετάσουμε και τα κίνητρα που οδηγούν πολλούς από εμάς στην εξομολόγηση και πάλι θ' απογοητευτούμε. Άλλοι πηγαίνουμε, για να βρούμε κάποια ανακούφιση ή για να απαλλαγούμε από τις ενοχές μας. Άλλοι από τον φόβο της «τιμωρία» από τον Θεό. Άλλοι από καθήκον ή από έθιμο, όπως κάνουμε οι περισσότεροι πριν τις μεγάλες γιορτές για να κοινωνήσουμε, συνδέοντας την εξομολόγηση με τη θεία

κοινωνία. Όλ’ αυτά όμως, ελάχιστη ή καθόλου σχέση έχουν με την εξομολόγηση και την μετάνοια.

Ας το πούμε με απλά λόγια: **Εξομολόγηση είναι το άδειασμα του δηλητηρίου**. Όταν κανείς πιεί δηλητήριο, δεν υπάρχει άλλη λύση. Το ίδιο και η εξομολόγηση. Εκεί βγάζουμε το δηλητήριο της αμαρτίας. Διαφορετικά θα οδηγηθούμε στον θάνατο. Και για να χρησιμοποιήσουμε μίαν άλλη εικόνα: Όπως στον γιατρό δείχνουμε τις πληγές μας, αναφέρουμε τους πόνους, τις ενοχλήσεις, τις αρρώστιες μας, δίχως να κρύψουμε τίποτα, έτσι και στην εξομολόγηση. Ξεγυμνώνουμε την ψυχή μας, αποκαλύπτουμε τις πληγές μας και τα τραύματά μας, ομολογούμε την αρρώστια μας και τον προσωπικό μας πόνο. Αν αυτό δεν γίνει, θα μείνουμε αθεράπευτοι. Οι πληγές μας θα μεγαλώσουν, η μόλυνση και η σήψη θα προχωρήσουνε, η αρρώστια θα συνεχίσει να υπομονεύει την ύπαρξή μας και αργά ή γρήγορα θα μας οδηγήσει στον θάνατο.

Απ’ όλα αυτά, καταλαβαίνουμε ότι ο Θεός δεν έχει ανάγκη την δική μας εξομολόγηση. Εμείς την έχουμε ανάγκη. Όταν, δηλαδή, εξομολογούμαστε, δεν κάνουμε . . . χάρη του Θεού, όπως πολλοί νομίζουν. Άλλο βέβαια, αν ο Θεός, σαν πατέρας, περιμένει πάντα με πολλήν αγάπη την δική μας επιστροφή.

Στο σημείο αυτό, είναι ανάγκη να υπογραμμίσουμε το εξής: Αν σε άλλες χριστιανικές ομολογίες, η εξομολόγηση είναι μία απρόσωπη νομικίστικη εξαγόρευση, πίσω από κάποιο παραβάν, στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας, η εξομολόγηση συνδέεται άμεσα με την πνευματική πατρότητα, την πνευματική καθοδήγηση και την προσωπική σχέση. Πολλοί, π.χ. εξομολογούνται περιστασιακά όπου βρουν πνευματικό και κάθε φορά σε διαφορετικό ιερέα. Συμβαίνει όμως κι εδώ, ό,τι και με τις σωματικές αρρώστιες. Αν κάθε φορά αλλάζουμε γιατρό, τότε η θεραπεία δεν μπορεί να είναι πλήρης. Ο μόνιμος πνευματικός μας είναι αυτός που γνωρίζει το «ιστορικό» μας, την πορεία μας, τις προηγούμενες πτώσεις μας και μπορεί να μας βοηθήσει αποτελεσματικά.

Άλλοι πάλι το ’χουν δίπορτο. Έχουν τον πνευματικό τους, αλλά όταν συμβεί κάτι βαρύτερο, επειδή ντρέπονται, αποφεύγουν να του το εξομολογηθούν και πηγαίνουν σε κάποιον άλλον. Μια τέτοια όμως ενέργεια είναι παιδαριώδης και εμπαιγμός του μυστηρίου. Δείχνει πόσο μακριά βρισκόμαστε από την αληθινή μετάνοια.

Είναι, λοιπόν, απαραίτητο να επιδιώξουμε να αποκτήσουμε ένα πνευματικό πατέρα, με τον οποίο θα δημιουργήσουμε μία πνευματική σχέση. Έτσι και η πορεία μας θα είναι ασφαλέστερη. Βεβαίως υπάρχουν περιπτώσεις που επιβάλλεται να αλλάξουμε

πνευματικό. Αυτό όμως θα πρέπει να γίνει με πολλή προσοχή, διάκριση και κυρίως μετά από προσεκτική εξέταση των βαθύτερων κινήτρων μας. Να ψάξουμε, δηλαδή μέσα μας να εντοπίσουμε τα βαθύτερα αίτια και να βρούμε γιατί θέλουμε να αλλάξουμε πνευματικό.

Μητροπολίτη Αργολίδος Νεκτάριου

Πηγές : enorion.blogspot.gr- eorakamen.blogspot.gr